

בזמן שאיגודים המחיה עלה גם לפי חישור בי הממשלה, שאיגוד העלאת במשכורות ותוספות יוקר. ומכיוון שמאחורי נשים אלו אין כל גוף ציבורי או פוליטי, שיעלה את בעיותיהן — היא נשארת ללא פתרון.

לאה ר, רמת גן

בזו עיני ראתי

עתלית

לפני כמה שבועות נסעתי אשח זקנה במאסף של אגד מחיפה לתל-אביב. בחזרה צעירה, כנראה בת הזקנה, הזכירה לה, ברגע שהנהג התכוון לנסוע: „אל תשכחי, בעתי לית“

בבת גלים נגשה הזקנה לנחג בשאלה: „אדוני הנהג, כאן כבר עתלית?“ „עוד הרבה זמן, גברתי, ענה הנהג. כעבור כמה דקות, שוב אותה שאלה. „האם כבר הגענו לעתלית?“

„גברתי“, ענה הנהג, „שביבס“ נחתה, אלמדאני. אני כבר אזכיר לך כשנגיע לעתלית.“

סמוך לזכרון יעקב, חבט הנהג במצחו — הוא שחזר לחזקו לאשה. עזר את המי כונית, הסביר לנוסעים שעליו לחזור לעתלית. בתחנת עתלית, פנה לאשה הזקנה: „הנה גברתי, כאן עלי לרדת. זהו עתלית.“

הגברת שלפה בשקט כדור מי ארנק, בלעה אותו. אחר כך פני תה לנהג בחיוך רחב: „תודה רבה לך, אדוני הנהג, אבל אני אני צריכה לרדת בעתלית. בתי רק אמרה לי, שלא אשכח לבלוע את הכדורים האלה. את הראשון היה עלי לקחת כשנגיע לעתלית.“

הקורא אמנן ריטר, כפר אתא, זוכה בפרס של 1 ליי.

מודעות וכסף

עתונות העולם אינה יכולה להתקיים בלי מודעות: אסילו הריידס דיגסט נאלץ אחרי 25 שנות קיומו, לקבל מודעות כדי לאון את תקציבו. אני רואה כל מודעות בשבועונכם! האין אתם עושים זאת? האם אין מישהו התומך בכך? או שזהו סוד המערכת?

יעקב שטרן, קרית חיים
הסוד הוא שקוף: העולם הזה השתדל להגל מהעלוא נוספת של מחיר העתון. עט גל ההעלואות האחרון, מהגדול מספר המודעות בעתון. הפתרון: העתון עובד בלי רווחים.

הטוב והרע

בכל שורה, בכל מאמר, יש איזו שהיא התקפה על הממשלה. עד עתה כתבתם את כל הרע שיטנו במדינתנו, אולי זה עדיין אינו הכל. אבל דברים טובים, מעשים טובים, את זה אינכם יכולים להזכיר, מסי תבר שהכל כאן (במדינתנו) רע.

מרדכי כהן, ירושלים
הקורא כהן פורץ: בגלילות העולם הזה ימצא את הרע לא פחות מן הטוב.

המלחמה בעיני הערבים

השתוממתי מאד בקריא בהעולם הזה (695) את מכתבו של עיסה אל נצראוי, איש נצרת. הגעתם למצב נחמד ואידיאלי של „שכח את אשר עשה לך העמלקי“. פרסמתם מכתב זה, שפירושו שיבוש והדמית קרנו של המצביא העלוב פאוזי אל-קאוקגלי. חרפה גדולה היא, שבכנסת הראשונה של מדינת ישראל יושב בא כחם של אותם הערבים, שלפני זמן לא רב ביותר נשאו עיניהם אל חל אביב ובנותיה.

ז'אן ד' אש, ירושלים.

השפלת כשרון האריב מאתמול משפילה גם את הישג החיילים שניצחונו. בכפרו בשחי זכויות לאזרחים הערבים, כופר הקורא אש במגילת היסוד של מדינת ישראל.

הכתובת: ת"א לילנבלום 12, טל. 66785/האחראי: מ. שיף / המו"לים: אברהם גורדון / ושלום כהן / דפוס מ. שהם, טלפון 2239 / דפסה פלס בע"מ.

הנפט: מדך המרחב
בתמונה מתקני הנפט הערבי, (העולם הזה 701) הראיתם אוירון של חיל האוויר הישראלי. כיצד הגיע האוירון לאבאדן? **יחיאל שפירא**, גבעתיים
האוירון לא הגיע לנפט — הנפט הגיע לאוירון. התמונה מראה את בתי הזיקוק בחיפה.

ח. נ. מ.

ברכתי למערכת העולם הזה, שהיתה היחידה שהעזה לתת פרסום אוביקטיבי ל"חברת הנוער המתלבט" (העולם הזה 701). לדעתי הגיעה השעה לתאר בגלוי את ה"עיה המינית, למצוא לה פתרון.

פנחס לוי, חיפה
הכל בסדר. אבל דבר אחד שכחתם להזכיר: האם אתם בעל פתיחות בתיבות ממשלתיים בארץ, או נגד?

עודד ירח, רחובות
העולם הזה חושף בעיה, אינו מחווה עליה דעה.

לדעתי יכול הנוער להתלבט על 30 שורות, אין לו צורך בטור שלם ומעלה בעתונכם.

דאיווער, רחובות
העולם הזה מילא את חובתו, שגילה שעוריה מסמרת שער: בעצם תקופה של קיבוץ גלויות, סכסוכים על הגבול, כשהנוער נקרא לשרות האומה בעשרים ש"חיים, מתלבטים להם צעירים חסרי אחריות, מחפשים פורקן לרגשות שפלים. מקומם באמת בבי"בבוש.

ישראל ש, גדי"עי
אם הבחורים המתלבטים והבודדים מחפשים באמת בת"ו, הרי הכתובת היא משרד הרבנות, לא ב"בבוש. עוד ישנן בחור רות, שאינן זקוקות לזירת לוקסוס כדי להנשא.

אחת מהן, תל אביב

גליון מס. 701

אני מתפלא למהירות ההדפסה של עיתון כס. בגליון האחרון (701) נדפסה תמונה בשער, בה גברת המחזיקה בעתונכם של אותו יום, וגם הצילומים על הכנת העתון. התמונה האחרונה מראה, שהעתון כבר נמצא בקיוסק, בטרם נגמרה ההדפסה. איך עורכים בזריזות כזאת את התמונות?

ישראל סטושבסקי, תל אביב
סוד המערכת.

עינתי בעתון 5 ימים, ועדיין לא הצלחתי לפתור את החידה הגדולה: האם

גמ' וס קודם את הדפסת העתון, אח"כ צילמתם אותו, ושמתם את הצילום בתוך אותו עתון, או השד יודע מה?

דוד גורן, ירושלים
מי קדם למי: התרנגולת הראשונה או הביצה הראשונה?

אני באמת מאמין, שלא תשארו בלי פרנסה. אם לא יהיה גיר לעתון, תוכלו לפתוח זירהטרון, להתחרות ביוקי הקוסם.

ישראל דרביץ, חיפה
הלהטים הדרושים כיום להבטיח ניר לעתון הופכים כל עורך לקוסם.

נשי חיים

אחרי שהעליתם את בעית הנכים, את בעיות משפחות החללים, עליכם להעלות את בעית נשי החיילים שברשות חובה, שלא מצאה את תרונה, וכנראה גם שלא תמי צא, עד אשר לא יבוא עוד מי שהוא שירם את קולו.

אשת חיל בשרות חובה מקבלת 16.500 ל"י ל"י לילד. תמיכה זו, שאישרה לפני למעלה משנתיים בכנסת, שגם או לא איפשרה קיום מינימלי, נשארת היים

העורך

חורי אבנרי

שדר משנה

ש ל ו מ כ ח

עורך גראפי

רוש

חברי המערכת

דב איתן, מיכאל אלמ, יחיאל כשן, ניצה נב, נורית לביא, רפאל פלג, איתמר עילם, יעקב ציל

עורך הסגנון

יעקב אשמן

סופרי-חוק

חוארד גורדון, מנסי בייקובס, דנת דיני, אהרן דומניץ, סלים מנצור

צלם המערכת

מקסים מלומון

חברי המערכת

דב איתן, מיכאל אלמ, יחיאל כשן, ניצה נב, נורית לביא, רפאל פלג, איתמר עילם, יעקב ציל

עורך הסגנון

יעקב אשמן

סופרי-חוק

חוארד גורדון, מנסי בייקובס, דנת דיני, אהרן דומניץ, סלים מנצור

העולם הזה

השבועון המצויר לאינפורמציה

המערכת והמנהלה

רח' לילנבלום 12, תל-אביב

ת. ד. 136, טלפון (אבני) 66785

2014 י"ד

הרעיון לארגן כסע אופנועים אילתה צץ עוד בשעת התחרות על גביע שועלי שמשון, כשנודענו יחד חובבי אופנועים מכל רחבי הארץ, שקוננו על התנוונות ספורט זה. ככל ספורט הכרוך במרחקים, סובלת האופנוענות מן הצרה היסודית של מדינת ישראל: חוסר מרחב. החליטו איפוא הרוכבים: נרד יחד דרומה, אל המרחב הפתוח היחיד של המדינה.

סברו האופנועים, שהם מגלים את אמר ריקה, שיוודים הם למסע בתולין. עד שרא משה לודר, מהנדסים תל-אביבי, שהעמידם על טעותם. כותב לודר במכתב להעולם הזה:

„אם אמנם מאמינים אתם, כי מסעכם לאילת הוא מבצע בתולין, עלי לאכזב אתכם. אילת איבדה את בתוליה לפני שלוש שנים, ואני, עבדכם, אשם בכך.“

בחדש פברואר 1947 יזמנו, קבוצה בת שלושה רוכבי אופנוע ירושלמיים, מסע תיור בגב עד אום-רשראש; לשם כך ערכתי, ביום 27.2, מסע סיור עם נחום שושני ז"ל.

יצאנו מבית הכרם עם שחר, נסענו בערפל כבד דרך חברון עד באר-שבע. באותו יום הסתיימו שם, כידוע, כל הכי בשים; דרומה או מורחה נמשכו דרכי עפר בלבד. המשכנו לראש-זווייה, אולם שוטרים כושיים מתל-אילמל ניסו לחסום בפנינו את הדרך. על בן לא חזרנו מהראש לבי-אל-משאש, מקום שהסתעפה או הדרך למעלה עקרבים, אלא נסענו בקו ישר דרוי מה לכורנוב, שאליה הגענו לאחר תלאות מרובות, לאחר שנאלצנו לסתום כמה נקיי קים בגושי עפר על מנת לעבור. לאחר שתיירו את מעלה עקרבים, חזרנו ירוי שלימה באותו יום.

מיד לאחר זאת הוטל המצב הצבאי המי פורסם, הנסיעה נדחתה עד יום 24.3, ולב סוף השתתפותי מה לבדי, בלויית ברוך פת ז"ל, כנוסע.

יצאנו בלילה מירושלים. עם אור הבקר יצאנו מנבטים, נסענו במהירות לעבר איים ראש-אש. ימים מופסטים קודם לכן. ירדו גשמי זעף, הדרכים היו במצב מצוין, כאי לו ופתחו. יצאו מכלל זה תחתיות הדי דיות, מעלה העקרבים, שהיה באותו זמן מצומה חלוקי חצץ, שהתגלגלו מתחת ל-גלגלים, גרמו לעורקי המצח והרקות להתקם במהירות יוטר גדולה מהאופנוע.

לאחר שחלפנו בדרך מרל שלושה ארי טובוסים, שנשאו מטען של סטודנטים, שהתעכבו בגלל הגשמים בדרכם חזרה, הגר ענו למסחתי ראה מאומ-ראש-אש. שם לנו.

ה ש ע ר

חוק הוא בצבא: טיפוסים הפוכים נמשכים דוקה זה לזה, יוצרים זוגות משונים ביותר. קיקי (רוזנבלט) ויהודית (בן-אמון) הם זוג משונה שכזה. קיקי גיגנית, יהודית שחורה. קיקי גולדה הולנד, משפחתה של יהודית באה מיוון. התכונות המשותפות: שתיהן בנות 19, שתיהן למדו ריקוד; קיקי אצל אירנה גטרי, יהודית אצל אלה זבלון.

קיקי ויהודית הכירו זו את זו במחנה האמנים של ח"ן, לפני 7 חודשים. כשגילו את חלומן המשותף — להיות רקדניות מפורסמות — נתקשרו יחד, עברו יחד לגדי"ע. מדוע הן עציבות בתמונה? מי יודע. יתכן שמתחשק להן לרקוד (קשה לעשות זאת במחנה), יתכן שזה סתם מצב רוח. בתמונה השנייה, מן הסתם, תצחקנה.